

ДИЛЯН БЕНЕВ

ДЕБЮТЪТ

chitanka.info

Веднъж омаян от магията на творчеството, той бе обзет от неизменната и скрита мисъл: какъв би изглеждал все пак като писател в очите на другите? И то не какви да са други, а именно тези, които бяха алфата и бетата на този род литература, наречен сатира.

Ясно е, че като начинаещ сатирик той не можеше да не отиде в някой хумористичен вестник и да им предложи това, което извираше от душата му. И по пътя на логиката се озова в най-авторитетния.

— Добър ден, може ли?...

— Да, влезте.

— Нося ви мои неща.

— Чудесно! Аз съм главният редактор.

— Знам, че доскоро бяхте на друг адрес...

— Да, бяхме... Но тук е много по-добре. Все пак сме в центъра на града. А това никак не е за изпускане.

— Естествено! Дано и сатирата има късмет.

— Че вие съмнявате ли се?

— О, не бих и могъл!...

— И какво носите?

— Ами афоризми и миниатюри.

— Това е хубаво. Ние имаме нужда от кратки неща.

— Ето, заповядайте.

— Добре, оставете ги. Но сега не мога да ги видя. С колегите сме заети. Затуй следете вестника — и ако са одобрени, ще излязат.

— Благодаря ви и приятна работа.

— На вас също.

Безспорно той имаше нужда от такъв стимул, който да разпали самочувствието му и да го дари с онази творческа енергия и да напише онези неща, изкарващи го от нищото — за което всички новаци бленуваха!

Обаче, макар и с малък опит, много добре знаеше, че в този живот, не умееш ли да чакаш, по-добре не се раждай! Пък камо ли да се занимаваш с литература или кое да е изкуство. Така той започна с трепет да чака звездния си ден.

Но ето че измина първият месец, измина вторият, измина третият... — и все още нищо. И като започна четвъртият, запази присъствие на духа, набързо подбра нови неща и отиде смело в редакцията.

— Здравейте.

— А, ти ли си?...

— Извинявам се, но понеже не видях да излизат мои работи... сигурно не са одобрени. Затуй ви нося други.

— Напротив! Твоите материали сме ги харесали, но проблемът е, че сме затрупани с много неща на утвърдени вече имена.

— Да, разбирам ви...

— А като прибавим и авторите от провинцията. Все пак вестникът трябва да се купува там. Това е политика, на която винаги сме разчитали, за да не губим никога!

— Да, разбирам ви...

— Но сега ти обещавам, че ще пусна твои неща.

— Добре, оставям ви и тези, и всичко най-хубаво.

— На теб също.

След седмица чудото стана. Въпреки че очакваше повече, му публикуваха само един афоризъм. Кое то пак си беше успех. Без подобни изяви накъде? Щом човекът у нас е ценен, доколкото е известен — пък бил той и наркодилър! А това за този автор бе особено важно и от факта, че скоро трябваше да издаде и дебютната си книга. Така се амбицира двойно. И приготвяйки си нещата за печат — що тичане беше, що главоболие, — успя да намери нужния издател. Но усилието си струваше. Нали първата книга е като първата любов. Тя никога не се забравя — пък и колкото и да си бил щастлив в своите следващи завоевания! И логично бе малко преди да излезе книгата, да занесе и нещо от нея в редакцията, както правеха всички. Подбирайки нужното, той с радост отиде.

— Добър ден, как сте?

— Ами както винаги, на линия.

— Нося ви притчи от бъдещата ми книга.

— А, така ли? Кога ще излезе?

— Много скоро.

— Я дай да видя.

— Ето, вземете.

— Но като гледам тъй, нищо не мога да видя.

— Не ви разбирам...

— Ами просто виждам подражание.

— Ама вие сериозно ли?...

— Точно така. Подражание на сатирика К., с когото аз съм приятел.

— О, Боже!... Това е ни най-малко.

— Че какво е тогава?

— Но вижте!... Може да има някакво сходство във формата, но моите идеи са други. А това е най-важното!

— Като си говориш, вярваш ли си?...

— Естествено! Ако се вгледате по-внимателно, при този сатирик има аналитично мислене, а при мен е повече синтеза. И това е самата отлика!

— Абе ти на краставичар краставици ли ще продаваш?

— Но моля ви, дайте да не спорим, а да изчакаме критиката.

— Гледай го ти, че и на важен ми се прави!

— Е, както искате, аз си тръгвам.

— ?!?!...

След десет дни книгата му излезе. Минавайки през доста перипетии, той успя да намери подходящо място, за да бъде представена. А на премиерата си беше едно напрежение, на което само той си знаеше как издържа. И както се изчервяваше лесно от най-малко напрежение, кой знае как са гледали на него, като на някой зрял домати!

Но когато след седмица същият отиде отново в редакцията да им подари книгата — оня човек, щом видя кой му е редакторът, и с прочитане послеслова от него, направо онемя! Сякаш в него се беше преселил друг човек. Толкова мил стана към автора, без разбира се, да избяга от другата страна на своята същност — заради която го мразеше! Поради туй, под предлог, че той и колегите му са имали спешни задачи, му каза по-скоро да излезе, пожелавайки му успех с книгата. Авторът не възрази и бързо напусна.

А тези хора, които пишеха еднакво, бяха най-фрапантното лице на колективизма — в името на хегемонията си! И ЗАРАДИ НЕЯ БЯХА СЕРВИЛНИ НА КОЯ ДА Е ВЛАСТ, В УЩЪРБ НА ИЗКУСТВОТО — КАТО НАЙ-ТОЧНАТА ЕМБЛЕМА НА ЕДИН ИЗГУБЕН СВЯТ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.